

I M A P P A M O N D I
l i b r i b i l i n g u i

di Irma Perez Tobias

Manila-Rome

SINNOS
editrice

illustrazioni di Rosamund Clarke

filippine

La Scuola e i miei compiti a casa

La scuola elementare era distante circa 2 km dalla mia casa. Allora non esistevano i mezzi e dovevamo camminare tutti i giorni per raggiungerla. Si entrava alle 7 e si usciva alle 17; ma in mezzo, dalle 12 alle 13, c'era la pausa pranzo. In quell'intervallo tornavamo a casa per mangiare, ma era una cosa pesante: all'apertura della scuola, che avveniva a giugno, cominciava la stagione dei monsoni e quindi c'erano le piogge oppure si camminava sotto un sole cocente. Allora mia madre preparava un pranzo per noi, bolliva del riso con un po' di uova o di pesce che veniva avvolto nella foglia di banana; noi ci mettevamo sul nostro banco e mangiavamo in classe. Alcune volte gli insegnanti non lo permettevano, perché chiudevano la classe o perché andavano a casa a mangiare e non ci lasciavano dentro. Allora andavamo da una compagna di classe che abitava vicino, oppure su un tavolo di un negozietto di un parente che vendeva cibo.

Mentre i miei compiti in casa, appena svegliata, consistevano nel togliere i letti, che poi non sono veri e propri letti ma delle stuoie adagiate per terra sul legno. Poi dovevo raccogliere tutte le foglie che erano cadute sul piazzale davanti casa, non potevo saltare un giorno! Ma prima, verso le 17, andavo al pozzo vicino casa e facevo il bagno. Era bellissimo perché l'acqua a quell'ora era calda. Non c'era luce in quel periodo, usavamo le lampade a petrolio e non c'era acqua diretta o corrente; usavamo, ma in realtà è ancora così, l'acqua del pozzo che raccoglievamo dentro i secchi.

Tornata da scuola, subito preparavo la cena perché verso le 18, o al massimo alle 19, si cenava e poi ci mette-

ANG ESKUWELA AT ANG AKING MGA TUNGKULIN SA BAHAY

Ang mababang paaralan sa aming baryo ay may layong dalawang kilometro sa aming bahay. Hindi pa uso ang mga pagsakay sa mga sasakyan, kaya't kailangan kaming maglakad araw araw para ito marating. Ang oras ng pasok ay alas siyete ng umaga at ang labasan ay alas singko ng hapon, sa kalahatian ng araw alas dose hanggang ala- una ang break time para sa tanghalian. Sa break na iyon ay kailangang umuwi ng bahay, para mag tanghalian ngunit ang problema ay ang panahon ng eskuwela ay palaging sa buwan ng Hunyo, na siyang umpisa ng tag-ulan at kung minsan naman ay sa tinding init naman ng araw ka kailangang maglakad ng parit-parito. Kaya ang ginagawa ng aking inay ay ipinaghahanda niya kami ng baon o maluto na binabalot sa dahon ng saging na ang laman ay kanin at ulam, na kung hindi itlog ay isda at sa loob ng eskuwelahan kami kumakain. At kung minsan naman ay pumupunta kami sa bahay ng mga ka-klase namin na may malalapit na bahay sa eskuwelahan upang doon kumain, iyon ay pag nagkataon na ayaw ipagamit ng ilang guro ang kanilang silid aralan.

Ang tungkulin ko naman sa bahay pagkagising ay ang mag tiklop at mag-ayos ng mga higaa tulad ng banig, unan, kumot at kulambo kailangang tiklop ng maayos at kailangang walis at punasan ang sahig.

Pagkatapos ay mag-uumpisang magwalis ng buong kapaligiran ng bahay at hindi ito puwedeng makalimutan bilang gawain sa araw-araw.

Ngunit bago ang lahat ang una kong ginagawa ay ang maligo ng ala singko ng umaga, dahil sa init ng tubig sa

vamo a fare i compiti. Cucinare era una mia prerogativa perché spesso mia madre era in giro per lavoro: lei faceva la levatrice e veniva spesso chiamata anche nei villaggi intorno. A 7 anni sapevo già cucinare, lavare, stirare. Ero la più grande delle sorelle e quindi toccavano a me questi lavori. I miei fratelli non facevano i lavori di casa, non hanno mai cucinato nella loro vita!

Solo mio padre, quando tornava presto dal lavoro della risaia, cucinava. Ero contenta quando tornavo a casa e trovavo la cena pronta.

Verso i dodici anni, quando facevo la scuola media, per avere qualche soldo in più raccoglievo la frutta e la vendevo a scuola; oppure, quando la scuola era chiusa per le vacanze, facevo costruire a mio padre un piccolo tavolo coperto sul ciglio della strada e mi mettevo a vendere bibite, merendine, patatine. Per comprare tutte queste cose utilizzavo i soldi che durante l'anno i miei genitori mi davano per il mangiare e per il trasporto per la scuola che non utilizzavo. Durante la stagione del mais lo andavamo a comprare nei posti dove c'era la raccolta, perché costava molto di meno. Acquistavamo il mais, lo lessavamo e ci mettevamo davanti casa a venderlo.

balon at medyo madilim pa ng oras na iyon, wala pang ilaw na koryente noon, gas pa ang gamit namin sa mga gasera o hasag at wala pa rin mga gripo na may direktang tubig sa loob ng bahay. Ang balon ay napakalinaw ng tubig na kita mo ang ilalim at may nakalawit na kawayan na nakakabit ang pangsalok na balde.

Samantalang, pag-uwi ko naman galing ng eskuwelahan ay kailangan kong magluto ng bandang ala-sais o kaya ay alas siyete, dahil pagkatapos ng hapunan ay kailangang isagawa ang mga homework. Ang pagluluto ang una kong natutunan, dahil ang aking inay ay palaging natatawag sa aming lugar ng mga nanganganak bilang hilot at wala siyang oras at hindi niya puwedeng maisigurado ang pagluluto. Kaya sa edad ko pa lamang na pito, ay maalam na akong magluto, maglaba at mamalantsa. Bukod pa sa ako ang panganay sa aming magkakapatid na babae, ang dalawa ko namang kapatid na lalaki ang hindi man lamang nakaranas ng gawaing bahay at magluto sa kanilang buhay. Ang itay ko pa nga ang sanay sa pagluluto at pag minsan na maaga siyang nakatapos sa bukid ay nadadatnan ko na lamang na handa na ang aming hapunan.

Labing dalawang taong gulang ako ng mag high school at para ako magkabaon, ay kailangan kong manguha o mamitas ng mga prutas sa looban namin at ibenta sa mga ka eskuwela ko at pag naman bakasyunan na ng eskuwela, ay nagpapagawa ako sa aking itay ng tindahan sa harapan ng aming bahay at nagtitinda ako ng mga sari-saring inumin, kakanin, snow ball, halo-halo at iba pa. Ang puhunan kong ginagamit ay galing sa naitabi kong perang sumosobra sa baong ibinibigay nila sa akin, pag hindi ako bumibili ng meryenda sa school, dahil nagkabaon na lang ako ng prutas para sa aking meryenda. At

RS

pag panahon naman ng maisan ay ganoon din ang aking ginagawa, napaka- mura kasi ng mais kung pupunta ka sa mismong lugar kung saan nag-aani at malaki ang tutu- buin dahil ilalaga lang naman iyon sa tubig at sa harapan lang ng bahay namin ko ibinebenta.